

saa at Udvalgets Arbejde kunde endes Fredag Eftermiddag og Betænkning afgives. Der havde altsaa ikke fra Udvalgets Side været noget til Hinder for, at Sagen kunde have været gjort færdig i Lørdags, om det havde passet at holde Møde.

Deraf maa man dog ikke slutte, at hele Behandlingen er gaaet saa glat og friktionsløst, som det kunde se ud til, og hvad ogsaa Tilbagesagelsen af de fremkomne Ændringsforslag kunde tyde paa. Tværtimod har der været visse Vanskeligheder, ikke alene hidrørende fra, at man maaske uden stor Overdrivelse kunde sige, at Udvalgets 15 Medlemmer paa mange Omraader repræsenterede lige saa mange forskellige Nuancer i Opfattelsen af denne Sag, men ogsaa fordi to Udtalelser af den højtærede Minister ved første Behandling har vanskeliggjort Udvalgets Arbejde noget.

Den ene var den stærke Betoning af, at naar man nu fik lukket her, var en af de Muligheder, som stod aabne, den, at man lod Lukningen blive bestandig. Netop overfor denne Udtalelse har en Del af Udvalget ment at maatte stille visse Ændringsforslag, og disse Ændringsforslag fandt Tilslutning hos den aldeles overvejende Del af Udvalget, Ændringsforslag, som skulde gaa i en noget lignende Retning som den, der ogsaa blev forsøgt i det andet Ting, at betone, at Ordningen kun er midlertidig. Det aldeles overvejende Flertal af Udvalget mente, at man nu, efter hvad der forelaa, maatte gaa ud fra, at dette Sted var det mest egnede til den endelige Aabning, og at der derfor efter den nuværende Lukning maatte komme en Løsning, hvor der paa ny blev aabnet paa det samme Sted. Men naar Forslagsstillerne saavel som de mange, der sluttede sig dertil, har ment dog at kunne frafalde disse Ændringsforslag, har det fortrinsvis ligget i Ønsket om ikke at berede Lovforslaget unødige Vanskeligheder og Forsinkelse. Man vidste jo ikke, hvorledes saadanne Ændringsforslag vilde blive modtaget i det andet Ting, om de overhovedet kunde føres igennem, og man stillede derfor ikke saadanne Ændringsforslag, men nøjedes med at udtale sine Anskuelse paa dette Punkt i Betænkningen. Men det har ogsaa ligget i, at en saadan Betoning af Midlertidigheden ikke kunde sikre, hvor lang Midlertidigheden skulde være. Og hvad der endvidere har bidraget til, at de, der ønskede denne Midlertidighed slået fast, har kun-

net berolige sig, var den Opfattelse, som saa vidt jeg har kunnet skønne, deltes af hele Udvalget, at der i dette Ting overhovedet neppe lod sig gennemføre nogen anden endelig Ordning end en Ordning, der var knyttet til Udløbet ved Hvide Sande. Selvfølgelig skulde en Udtalelse af Midlertidigheden ikke paa nogen Maade binde Ministeren, men paa den anden Side var det nyttigt for Ministeren at vide, hvilke Chancer andre Forslag kunde have her i Tinget, og det er vistnok ikke overdrevent at udtale, at saadanne Chancer vil være ganske minimale, medmindre der kommer nye, endnu uanede Momenter frem.

Den anden Udtalelse af den højtærede Minister var den om den bitre Pille, som en Del af Udvalgets Medlemmer følte sig ilde berørt af. Naturligvis, de saglige Hensyn er saa langt de overvejende, at personlige Stemninger ikke lægger det afgørende Lod i Vægtskaalen, men naar man skal vise en vis Resignation, skaber en unødigt fremkaldt Krænkelser en Stemning, som ikke bidrager til at formaa Folk til at vise denne Resignation. Den er imidlertid vist. Jeg kunde tilføje, at hvorledes man nu vil skønne om det mere eller mindre ridderlige i at hovere over en formentlig overvunden Modstander, saa viste Udvalgets Forhandlinger, at det ikke er særdeles klogt, naar man dog bagefter maa appellere til vedkommende Modstanders velvillige Medvirking.

Imidlertid lykkedes det at overvinde disse Vanskeligheder, og hele Udvalget er blevet enigt om at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, og det er jo Hovedsagen. Naar et overvejende Flertal i Betænkningen har gjort visse Bemærkninger om, hvorledes man kunde tænke sig Arbejdet udført, saa er det selvfølgelig ikke Formaalet med saadanne Bemærkninger at lægge noget som helst Tryk paa den højtærede Minister; det er noget, som Ministeren og hans sagkyndige maa bestemme paa deres Ansvar. Men man har dog ment at maatte give Udtryk paa den ene Side for, hvad Udvalgets Medlemmer ved Selvsyn har konstateret ved et Besøg derovre om de nuværende Mølers Upaalidelighed, der i høj Grad truer Situationen, paa den anden Side for en Opfattelse, som man fik i høj Grad styrket ved Vandbygningsdirektørens overordentlig grundige og saglige Vejledning derovre, hvor han jo ogsaa meget stærkt betonede de Farer, der truiede de nuværende Møler, men som ganske særlig styrkes ved selve